QURAN (FINNISH)

12 - YUUSUF (Joosefin suura)

1. Alif. Laam. Raa. NÃ¤mÃ¤ ovat selvÃ¤n Kirjan sÃ¤keistÃ¶jÃ¤.

2. Olemme totisesti lÃ¤hettÃ¤nyt ylhÃ¤Ã¤ltÃ¤ tÃ¤mÃ¤n arabialaisen Koraanin, jotta te voisitte ymmÃ¤rtÃ¤Ã¤.

3. Me aiomme kertoa sinulle erÃ¤Ã¤n kertomuksista parhaimpia ilmaisten sen sinulle tÃ¤llÃ¤ Koraanilla, sillÃ¤ tÃ¤tÃ¤ ennen sinÃ¤ kuuluit niiden joukkoon, jotka olivat tietÃ¤mÃ¤ttÃ¶miÃ¤.

4. Kun Joosef lausui isÃ¤lleen: Â»Oi isÃ¤ni, olen totisesti nÃ¤hnyt yksitoista kiertotÃ¤hteÃ¤ sekÃ¤ auringon ja kuun; olen nÃ¤hnyt niiden kumartuvan edessÃ¤niÂ», niin

5. tÃ¤mÃ¤ sanoi: Â»Oi poikani! Ã„lÃ¤ kerro nÃ¤kyÃ¤si veljillesi, muuten he ryhtyvÃ¤t salahankkeisiin sinua vastaan. Saatana on totisesti ihmissuvun ilmeinen vihollinen.

6. TÃ¤llÃ¤ tavoin on Herrasi valitseva sinut ja opettava sinulle nÃ¤iden tapahtumien selityksen, ja HÃ¤n on tÃ¤ysin kÃ¤sin siunaava sinut ja Jaakobin lapset, niinkuin HÃ¤n tÃ¤tÃ¤ ennen siunasi esi-isÃ¤si Aabrahamin ja Iisakin. Totisesti, sinun Herrasi on tietÃ¤vÃ¤, viisas.Â»

7. Joosefin ja hÃ¤nen veljiensÃ¤ kertomuksessa on todella selvÃ¤t merkit niille, jotka tutkistelevat.

8. NiinpÃ¤ he lausuivat: Â»Todellakin Joosef veljensÃ¤ kera on isÃ¤llemme rakkaampi kuin me, vaikka me kuulumme samaan veljien joukkoon. Totisesti, isÃ¤mme on ilmeisessÃ¤ harhassa.

9. Surmatkaa Joosef tai karkoittakaa hÃ¤net jonnekin vieraaseen maahan, jotta isÃ¤nne kasvot kokonaan kÃ¤Ã¤ntyisivÃ¤t teidÃ¤n puoleenne ja teistÃ¤ saattaisi senjÃ¤lkeen tulla onnellisia.Â»

10. Muuan heidÃ¤n joukostaan sanoi: Â»AlkÃ¤Ã¤ surmatko Joosefia, vaan laskekaa hÃ¤net jonkun kaivon pohjalle, jolloin jotkut matkamiehet kenties ottavat hÃ¤net mukaansa, jos tahdotte hankkeenne toteuttaa.Â»

11. He sanoivat: Â»Oi isÃ¤mme, mikÃ¤ on syynÃ¤ siihen, ettet usko meidÃ¤n huostaamme Joosefia? Suommehan totisesti hÃ¤nelle vain hyvÃ¤Ã¤.

12. LÃ¤hetÃ¤ hÃ¤net huomenna kanssamme, niin hÃ¤n voi huvitella ja leikkiÃ¤; kyllÃ¤ me vartioimme hÃ¤ntÃ¤ visusti.Â»

13. HÃ¤n vastasi: Â»Minua todellakin huolestuttaa lÃ¤hettÃ¤Ã¤ hÃ¤net teidÃ¤n kanssanne, ja pelkÃ¤Ã¤n suden syÃ¶vÃ¤n hÃ¤net, jos ette pidÃ¤ huolta hÃ¤nestÃ¤.Â»

14. He lausuivat: Â»Jos susi hÃ¤net sÃ¶isi, vaikka meitÃ¤ on nÃ¤in monta, niin me silloin hukassa ensiksi olisimme.Â»

15. Kun he sitten ottivat hÃ¤net mukaansa ja sopivat siitÃ¤, ettÃ¤ laskevat hÃ¤net kaivon pohjalle, niin Me ilmoitimme hÃ¤nelle silloin: Â»Totisesti, SinÃ¤ olet vielÃ¤ kerran kertova heille tÃ¤stÃ¤ heidÃ¤n teostaan, kun he eivÃ¤t sinua tunne.Â»

16. Ja illansuussa he palasivat isÃ¤nsÃ¤ luo itkien.

17. He sanoivat: Â»Oi isÃ¤mme! Me juoksimme kilpaa keskenÃ¤mme ja jÃ¤timme Joosefin matkatavaroittemme luokse, ja silloin susi sÃ¶i hÃ¤net; mutta sinÃ¤ et ota uskoaksesi meitÃ¤, vaikka puhumme totta.Â»

18. Ja he toivat hÃ¤nen paitansa, jonka olivat tahrineet muulla verellÃ¤. Jaakob sanoi: Â»Te olette keskenÃ¤nne suunnitelleet tÃ¤mÃ¤n. Minun on nyt totisesti hillittÃ¤vÃ¤ mieleni, ja minÃ¤ rukoilen Jumalalta apua kestÃ¤Ã¤kseni asian, josta kerrotte.Â»

19. Ja matkue saapui niille tienoin ja lÃ¤hetti kaivolle vedenkantajan, joka laski sankonsa siihen. HÃ¤n huudahti: Â»MikÃ¤ onni! TÃ¤Ã¤llÃ¤hÃ¤n on poika.Â» He ottivat hÃ¤net talteen kuin kauppatavaran, mutta Jumala tiesi, mitÃ¤ he tekivÃ¤t.

20. Ja he mÃ¶ivÃ¤t hÃ¤net halvalla hinnalla, muutamista hopearahoista; sillÃ¤ hÃ¤n oli heille rasitukseksi.

21. Ja egyptilÃ¤inen, joka hÃ¤net osti, sanoi vaimolleen: Â»PidÃ¤ hÃ¤net vieraan arvossa! HÃ¤nestÃ¤ saattaa olla meille hyÃ¶tyÃ¤, tai ehkÃ¤pÃ¤ otamme hÃ¤net omaksi pojaksemme.Â» TÃ¤llÃ¤ tavoin Me annoimme Joosefille tuossa maassa olinpaikan opettaaksemme hÃ¤nelle nÃ¤iden tapahtumien selityksen. Jumala ilmaisee itsensÃ¤ kÃ¤skyssÃ¤Ã¤n, mutta useimmat ihmiset eivÃ¤t sitÃ¤ ymmÃ¤rrÃ¤.

22. Ja kun Joosef pÃ¤Ã¤si miehuutensa tÃ¤yteen voimaan, Me annoimme hÃ¤nelle viisauden ja ymmÃ¤rryksen. Juuri tÃ¤llÃ¤ tavoin me palkitsemme ne, jotka hyvÃ¤Ã¤ tekevÃ¤t.

23. Ja nainen, jonka talossa Joosef asui, halusi tÃ¤mÃ¤n antautuvan hÃ¤nelle, ja hÃ¤n sulki ovet ja sanoi: Â»Tule luokseni, joudu.Â» HÃ¤n vastasi: Â»Jumala on minun turvani. Totisesti, Herrani on suonut minulle asumuksista parhaan, ja vÃ¤Ã¤rÃ¤mieliset eivÃ¤t milloinkaan menesty.Â»

24. Ja nainen oli lujasti pÃ¤Ã¤ttÃ¤nyt saada Joosefin, ja tÃ¤mÃ¤ olisi suostunut hÃ¤neen, ellei olisi nÃ¤hnyt Herransa voimaa. TÃ¤mÃ¤ tapahtui siinÃ¤ tarkoituksessa, ettÃ¤ Me olisimme voinut torjua synnin ja riettauden hÃ¤nen luotaan. Totisesti, hÃ¤n oli MeidÃ¤n uskollisia palvelijoitamme.

25. Ja he juoksivat kilpaa ovelle. Silloin nainen repi hÃ¤nen paitansa rikki takaa, ja he tapasivat molemmat hÃ¤nen aviomiehensÃ¤ lÃ¤hellÃ¤ ovea. Nainen huudahti: Â»MikÃ¤ muu on sellaisen palkka, joka toivoo pahaa vaimollesi, kuin vankila tai tuskallinen rangaistus?Â»

26. Joosef sanoi: Â»HÃ¤n se halusi vietellÃ¤ minut.Â» ErÃ¤s vaimon huonekuntaan kuuluva todisti: Â»Jos hÃ¤nen paitansa on revitty edestÃ¤, niin nainen puhuu totta ja mies valehtelee.

27. Mutta jos hÃ¤nen paitansa on revitty takaa, niin nainen valehtelee ja mies puhuu totta.Â»

28. Kun aviomies siis huomasi, ettÃ¤ paita oli revitty takaa, hÃ¤n lausui: Â»Totisesti, tÃ¤mÃ¤ on sinun naisellisia juoniasi. TeidÃ¤n viekkautenne on suuri.

29. Oi Joosef! Ã„lÃ¤ vÃ¤litÃ¤ tÃ¤stÃ¤. Ja sinÃ¤, vaimo, pyydÃ¤ anteeksi syntiÃ¤si! Totisesti, sinÃ¤ kuulut syntisten joukkoon.Â»

30. Ja kaupungin naiset sanoivat: Â»PÃ¤Ã¤llikÃ¶n vaimo haluaa nuoren palvelijansa antautuvan hÃ¤nelle, hÃ¤n on mielettÃ¶mÃ¤sti rakastunut mieheen. Totisesti, huomaamme hÃ¤nen selvÃ¤sti hairahtuneen.Â»

31. Mutta kun vaimo kuuli heidÃ¤n puheistaan, hÃ¤n kutsutti heidÃ¤t luokseen ja valmisti heille aterian, ja hÃ¤n antoi kullekin veitsen ja sanoi: Â»Joosef, tule heidÃ¤n eteensÃ¤.Â» Kun he nÃ¤kivÃ¤t hÃ¤net, he ylistivÃ¤t hÃ¤ntÃ¤ suuresti, haavoittivat kÃ¤siÃ¤Ã¤n ja huudahtivat: Â»PyhÃ¤ Jumala! TÃ¤mÃ¤ ei ole ihmisolento. HÃ¤nhÃ¤n ei voi olla muu kuin ylevÃ¤ enkeli.Â»

32. Vaimo lausui: Â»Juuri hÃ¤nen tÃ¤htensÃ¤ te soimasitte minua, ja totta on, ettÃ¤ minÃ¤ halusin hÃ¤nen antautuvan itselleni, mutta hÃ¤n varjeli itsensÃ¤. Mutta jos hÃ¤n ei tee sitÃ¤, mitÃ¤ minÃ¤ vaadin, niin totisesti hÃ¤net pannaan vankilaan ja hÃ¤n on kuuluva kunniattomien joukkoon.Â»

33. Joosef sanoi: Â»Herra, vankila on minulle mieluisampi kuin se, mihin he minua viettelevÃ¤t, ja ellet SinÃ¤ kÃ¤Ã¤nnÃ¤ minusta heidÃ¤n aikeitaan, niin he houkuttelevat minut puoleensa, ja joudun pimitettyjen joukkoon.Â»

34. Senvuoksi Jumala kuuli hÃ¤nen rukouksensa ja torjui hÃ¤nestÃ¤ heidÃ¤n aikeensa. Totisesti, HÃ¤n on kaikkikuuleva, kaikkitietÃ¤vÃ¤.

35. Silloin he kaikista merkeistÃ¤ huolimatta harkitsivat parhaaksi panna hÃ¤net joksikin aikaa vankilaan.

36. Ja kaksi nuorta miestÃ¤ joutui vankilaan hÃ¤nen kanssaan. Toinen heistÃ¤ sanoi: Â»Uneksin pusertavani viiniÃ¤.Â» Ja toinen lausui: Â»MinÃ¤ uneksin kantavani leipÃ¤Ã¤ pÃ¤Ã¤ni pÃ¤Ã¤llÃ¤ ja lintujen syÃ¶vÃ¤n sitÃ¤. SelitÃ¤ tÃ¤mÃ¤ meille; me nÃ¤emme totisesti, ettÃ¤ olet niitÃ¤, jotka tekevÃ¤t hyvÃ¤Ã¤.Â»

37. Joosef vastasi: Â»Teille kahdelle ei ennÃ¤tetÃ¤ tuoda sitÃ¤ ruokaa, jota ravinnoksenne annetaan, sillÃ¤ minÃ¤ olen lopettanut unienne selityksen ennenkuin teille tuodaan ruokaa. SillÃ¤ tÃ¤mÃ¤n Herrani on minulle opettanut. MinÃ¤ olen luopunut sellaisten ihmisten opista, jotka eivÃ¤t usko Jumalaan ja ovat niitÃ¤, jotka kieltÃ¤vÃ¤t tulevan elÃ¤mÃ¤n.

38. MinÃ¤ seuraan isieni Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin uskoa. MeidÃ¤n ei ole sallittua asettaa ketÃ¤Ã¤n Jumalan rinnalle.

TÃ¤mÃ¤ on Jumalan armo meille ja koko ihmissuvulle, mutta useimmat eivÃ¤t ole kiitollisia.

39. Vankitoverini! Onko parempi, ettÃ¤ on useita eri jumalia vai yksi ainoa Jumala, kaikkivaltias!

40. Ne, joita Jumalan ohella palvelette, ovat pelkkiÃ¤ nimiÃ¤, jotka te ja teidÃ¤n esi-isÃ¤nne ovat keksineet; Jumala ei ole siihen ylhÃ¤Ã¤ltÃ¤ valtuutta antanut. Tuomio kuuluu Jumalalle yksin. HÃ¤n on mÃ¤Ã¤rÃ¤nnyt, ettette ketÃ¤Ã¤n muuta palvele kuin yksin HÃ¤ntÃ¤. TÃ¤mÃ¤ on oikea usko, mutta useimmat ihmiset eivÃ¤t sitÃ¤ kÃ¤sitÃ¤.

41. Vankitoverini! Toinen teistÃ¤ on vielÃ¤ tarjoava viiniÃ¤ herransa juotavaksi, mutta toinen hirtetÃ¤Ã¤n, ja linnut tulevat syÃ¶mÃ¤Ã¤n hÃ¤nen pÃ¤Ã¤tÃ¤Ã¤n. NÃ¤in on pÃ¤Ã¤tetty asia, jota kyselitte.Â»

42. Ja hÃ¤n sanoi sille nÃ¤istÃ¤ kahdesta, jonka luuli pelastuvan: Â»Muistuta minusta herrallesi!Â» Mutta saatana sai hÃ¤net unohtamaan herrallensa muistuttamisen; niin Joosef sai jÃ¤Ã¤dÃ¤ vankilaan useiksi vuosiksi.

43. Ja kuningas sanoi: Â»NÃ¤in unta seitsemÃ¤stÃ¤ lihavasta lehmÃ¤stÃ¤, ja seitsemÃ¤stÃ¤ laihasta, jotka sÃ¶ivÃ¤t edelliset; ja nÃ¤in seitsemÃ¤n vihantaa tÃ¤hkÃ¤Ã¤ ja yhtÃ¤ monta kuivaa. Oi johtomieheni, selittÃ¤kÃ¤Ã¤ minulle nÃ¤kyni, jos pystytte unia tulkitsemaan.Â»

44. He vastasivat: Â»NÃ¤mÃ¤ ovat sekavia unia, emmekÃ¤ me pysty selittÃ¤mÃ¤Ã¤n sellaisia.Â»

45. Silloin se, joka oli pelastunut (vankilasta), muisti nyt pitkÃ¤n ajan kuluttua asian ja sanoi: Â»Olen ilmoittava teille selityksen, lÃ¤hettÃ¤kÃ¤Ã¤ minut matkaan (Joosefin luo).Â»

46. Â»Joosef! SinÃ¤, joka puhut totuutta! SelitÃ¤ meille uni seitsemÃ¤stÃ¤ lihavasta lehmÃ¤stÃ¤, jotka seitsemÃ¤n laihaa sÃ¶i, sekÃ¤ seitsemÃ¤stÃ¤ vihannasta tÃ¤hkÃ¤stÃ¤ ja seitsemÃ¤stÃ¤ kuivasta, voidakseni palata heidÃ¤n luokseen ja he saisivat tietÃ¤Ã¤ selityksenÃ¤

47. HÃ¤n vastasi: Â»TeidÃ¤n tulee hoitaa viljelyksenne seitsemÃ¤nÃ¤ vuonna kuten tavallisesti, mutta minkÃ¤ korjaatte, jÃ¤ttÃ¤kÃ¤Ã¤ tÃ¤hkiin, paitsi pientÃ¤ osaa, jonka syÃ¶tte.

48. SenjÃ¤lkeen on tuleva seitsemÃ¤n hyvin ankaraa vuotta; ne nielevÃ¤t sen, minkÃ¤ olitte panneet niiden varalle sÃ¤Ã¤stÃ¶Ã¶n, paitsi pientÃ¤ osaa, joka teidÃ¤n tulee varata siemeneksi.

49. NÃ¤iden jÃ¤lkeen on tuleva vuosi, jolloin ihmiset saavat sadetta ja voivat pusertaa rypÃ¤leitÃ¤.Â»

50. Ja kuningas lausui: Â»Tuokaa hÃ¤net luokseni!Â» Mutta kun lÃ¤hetti tuli hÃ¤nen tykÃ¶nsÃ¤, hÃ¤n sanoi: Â»Palaa takaisin herrasi luo ja kysy hÃ¤neltÃ¤, kuinka on niiden naisten laita, jotka haavoittivat kÃ¤siÃ¤Ã¤n. Totisesti, Herrani tuntee hyvin heidÃ¤n aikeensa.Â»

51. Ja kuningas sanoi: Â»MitÃ¤ ajattelitte, kun halusitte Joosefin vietellÃ¤?Â» He vastasivat: Â»PyhÃ¤ Jumala, me emme tiedÃ¤ hÃ¤nestÃ¤ mitÃ¤Ã¤n pahaa!Â» PÃ¤Ã¤miehen vaimo lausui: Â»Nyt on totuus tullut ilmi. MinÃ¤ halusin hÃ¤net vietellÃ¤, hÃ¤n kuuluu rehellisiin.

52. Sanon tÃ¤mÃ¤n siksi, ettÃ¤ hÃ¤n tietÃ¤isi, etten minÃ¤ valehtele hÃ¤nen poissaollessaan, ja koska Jumala ei anna johdatustaan niille, jotka ovat petollisia.

53. EnkÃ¤ voi sanoa, ettÃ¤ sieluni olisi vapaa (synnistÃ¤),sillÃ¤ totisesti sielu on altis pahaan, paitsi milloin Herrani osoittaa armoaan. Totisesti, Herrani on anteeksiantavainen, armollinen.Â»

54. Silloin kuningas sanoi: Â»Tuokaa Joosef luokseni. Aion ottaa hÃ¤net omaan palvelukseeni.Â» Ja puhuttuaan hÃ¤nen kanssaan kuningas sanoi: Â»Sinulla on tÃ¤stÃ¤ pÃ¤ivÃ¤stÃ¤ valtaa ja luottamusta luonamme.Â»

55. Joosef vastasi: Â»MÃ¤Ã¤rÃ¤Ã¤ valtakunnan aarteet minun hoitooni, minÃ¤ olen totisesti valpas, viisas.Â»

56. NÃ¤in Me annoimme Joosefille maassa aseman, niin ettÃ¤ hÃ¤n saattoi asettua minne halusi. Me osoitamme armoamme kenelle tahdomme, emmekÃ¤ haaskaa niiden palkkaa, jotka hyvÃ¤Ã¤ tekevÃ¤t.

57. Ja totisesti, niiden palkka tulevana pÃ¤ivÃ¤nÃ¤ on oleva suurempi, jotka uskovat ja harjoittavat hartautta.

58. Ja Joosefin veljet saapuivat hÃ¤nen luokseen; he astuivat hÃ¤nen eteensÃ¤, jolloin hÃ¤n tunsi heidÃ¤t, mutta he eivÃ¤t tunteneet hÃ¤ntÃ¤.

59. Ja kun hÃ¤n oli saanut valmiiksi heidÃ¤n kuormansa, hÃ¤n lausui: Â»Tuokaa luokseni veljenne, joka on isÃ¤nne luona; ettekÃ¶ nÃ¤e, ettÃ¤ minÃ¤ annan tÃ¤yden mitan ja olen vieraanvarainen isÃ¤ntÃ¤?

60. Mutta ellette tuo hÃ¤ntÃ¤ luokseni, en teille mitÃ¤Ã¤n mittaa, Ã¤lkÃ¤Ã¤kÃ¤ silloin lÃ¤hestykÃ¶ minua.Â»

61. He vastasivat: Â»Tahdomme kernaasti pyytÃ¤Ã¤ hÃ¤nen isÃ¤ltÃ¤Ã¤n hÃ¤ntÃ¤ mukaamme, teemme totisesti niin.Â»

62. Ja Joosef sanoi palvelijoilleen: Â»Pankaa heidÃ¤n rahansa heidÃ¤n matkatavaroittensa joukkoon, niin ettÃ¤ he huomaavat sen, kun he palaavat kotiinsa, jotta he palaisivat takaisin.Â»

63. Kun he sitten tulivat isÃ¤nsÃ¤ luokse, he sanoivat: Â»Oi isÃ¤mme, meiltÃ¤ on evÃ¤tty (enempi) viljanosto; lÃ¤hetÃ¤ siksi veljemme meidÃ¤n mukanamme, jotta meille viljaa mitattaisiin; me vartioimme hÃ¤ntÃ¤ huolellisesti.Â»

64. HÃ¤n vastasi: Â»Voinko uskoa hÃ¤net huostaanne paremmin kuin aikaisemmin teille uskoin hÃ¤nen veljensÃ¤. Mutta Jumala on paras vartija; HÃ¤n on laupiaista armollisin.Â»

65. Ja kun he avasivat tavaransa, he huomasivat rahansa heille palautetuiksi. He sanoivat: Â»Oi isÃ¤mme, saatammeko toivoa enempÃ¤Ã¤? TÃ¤ssÃ¤ ovat palautetut rahamme, nyt hankimme viljaa perheellemme, huolehdimme veljestÃ¤mme ja saamme yhden kamelin kuorman enemmÃ¤n. TÃ¤mÃ¤ mÃ¤Ã¤rÃ¤ ei riitÃ¤.Â»

66. IsÃ¤ lausui: Â»En aio lÃ¤hettÃ¤Ã¤ hÃ¤ntÃ¤ kanssanne, ennenkuin Jumalan edessÃ¤ lupaatte tuoda hÃ¤net varmasti takaisin minulle, elleivÃ¤t olosuhteet teitÃ¤ siitÃ¤ estÃ¤.Â» Kun he olivat antaneet hÃ¤nelle vakuutuksensa, hÃ¤n sanoi: Â»Jumala pitÃ¤kÃ¶Ã¶n voimassa sen, mitÃ¤ sanoimme.Â»

67. Ja hÃ¤n sanoi vielÃ¤: Â»Oi poikani, Ã¤lkÃ¤Ã¤ menkÃ¶ kaupunkiin samasta portista, vaan menkÃ¤Ã¤ eri porteista; ja minÃ¤ en voi auttaa teitÃ¤ vÃ¤hÃ¤Ã¤kÃ¤Ã¤n Jumalaa vastaan. Ratkaisu on yksin Jumalan kÃ¤sissÃ¤. HÃ¤neen minÃ¤ asetan luottamukseni, ja HÃ¤neen luottakoot kaikki, jotka toivoen luottavat.Â»

68. Ja kun he menivÃ¤t sisÃ¤lle kaupunkiin siten kuin heidÃ¤n isÃ¤nsÃ¤ oli mÃ¤Ã¤rÃ¤nnyt, se ei voinut heitÃ¤ vÃ¤hÃ¤Ã¤kÃ¤Ã¤n auttaa Jumalaa vastaan; mutta tÃ¤yttyi Jaakobin sydÃ¤messÃ¤ asunut toivomus. Totisesti, hÃ¤nellÃ¤ oli tieto, koska Me olimme hÃ¤ntÃ¤ opettanut, mutta useimmat ihmiset eivÃ¤t sitÃ¤ kÃ¤sitÃ¤.

69. Ja kun he saapuivat Joosefin eteen, hÃ¤n otti (nuorimman) veljensÃ¤ luokseen ja sanoi: Â»MinÃ¤ olen todella sinun veljesi, siksi Ã¤lÃ¤ murehdi sitÃ¤, mitÃ¤ he ovat tehneet.Â»

70. Ja kun hÃ¤n antoi valmistaa heidÃ¤n kuormiaan, erÃ¤s (palvelijoista) kÃ¤tki pikarin hÃ¤nen veljensÃ¤ matkatavaroihin. SenjÃ¤lkeen erÃ¤s huutaja huusi: Â»Hoi, matkamiehet! Te olette varmasti varkaita!Â»

71. He kÃ¤Ã¤ntyivÃ¤t taakseen ja sanoivat: Â»MitÃ¤ teiltÃ¤ on kadonnut?Â»

72. He sanoivat: Â»MeiltÃ¤ on kadonnut kuninkaan hopeapikari, ja ken hankkii sen takaisin, saa palkinnokseen kamelin kuorman; sen minÃ¤ takaan.Â»

73. He sanoivat: Â»Jumalan nimessÃ¤, te tiedÃ¤tte varsin hyvin. ettÃ¤ me emme ole tulleet tÃ¤nne pahaa tekemÃ¤Ã¤n ja ettemme ole varkaita.Â»

74. Miehet kysyivÃ¤t: Â»MinkÃ¤ korvauksen sitten annatte, jos valehtelette?Â»

75. Veljekset vastasivat: Â»Kenen kuormasta pikari lÃ¶ydetÃ¤Ã¤n, saa itse olla korvauksena. TÃ¤ten me palkitsemme kelvottomia.Â»

76. Silloin mies alkoi etsiÃ¤ ensin heidÃ¤n sÃ¤keistÃ¤Ã¤n ja sitten nuorimman veljen, ja hÃ¤n veti sen esiin tÃ¤mÃ¤n sÃ¤kistÃ¤. TÃ¤llÃ¤ tavoin Me annoimme Joosefin turvautua juoneen; HÃ¤n ei olisi voinut pidÃ¤ttÃ¤Ã¤ veljeÃ¤Ã¤n kuninkaan lain nojalla, ellei Jumala olisi niin tahtonut. Me kohotamme arvossa kenet tahdomme. Ja kaikkien tietÃ¤vien ylÃ¤puolella on KaikkitietÃ¤vÃ¤.

77. He sanoivat: Â»Jos hÃ¤n varastaa, niin totisesti on hÃ¤nen veljensÃ¤ varastanut jo ennen hÃ¤ntÃ¤.Â» Silloin Joosef kÃ¤tki oikean asianlaidan sydÃ¤meensÃ¤, eikÃ¤ ilmaissut sitÃ¤ heille. HÃ¤n sanoi itsekseen: Â»Te olette itse sitÃ¤kin pahempia, mutta Jumala tuntee parhaiten teidÃ¤n syytÃ¶ksenne.Â»

78. Veljet sanoivat: Â»Oi herra, hÃ¤nellÃ¤ on vanha isÃ¤, hyvin iÃ¤kÃ¤s. Ota siis joku meistÃ¤ tÃ¤mÃ¤n asemesta, sillÃ¤ totisesti

me havaitsemme, ettÃ¤ olet hyvÃ¤ ihminen.Â»

79. HÃ¤n vastasi: Â»Jumala varjelkoon meitÃ¤ pidÃ¤ttÃ¤mÃ¤stÃ¤ ketÃ¤Ã¤n muuta kuin sen, jonka hallusta lÃ¶ysimme tavaramme. Jos tekisimme niin, olisimme totisesti vÃ¤Ã¤rÃ¤mielisiÃ¤.Â»

80. MenetettyÃ¤Ã¤n toivon veljensÃ¤ pelastamisesta he vetÃ¤ytyivÃ¤t syrjÃ¤Ã¤n neuvottelemaan keskenÃ¤nsÃ¤. Vanhin heistÃ¤ lausui: Â»EttekÃ¶ muista, ettÃ¤ isÃ¤nne otti teiltÃ¤ Jumalan edessÃ¤ lupauksen ja ettÃ¤ jo aikaisemmin rikoitte Joosefin suhteen? En ikinÃ¤ aio lÃ¤hteÃ¤ tÃ¤Ã¤ltÃ¤ ennen kuin isÃ¤ni niin kÃ¤skee tai Jumala tuomitsee asian hyvÃ¤kseni, sillÃ¤ HÃ¤n on paras tuomari.

81. Palatkaa te isÃ¤nne luo ja sanokaa: Â»IsÃ¤, totisesti poikasi on tehnyt varkauden, ja me emme todistaneet muuta kuin minkÃ¤ tiesimme emmekÃ¤ voineet vartioida nÃ¤kymÃ¤ttÃ¶miÃ¤ asioita.

82. Kysy kaupungista, jossa olimme, tai matkueelta, jonka mukana tulimme. Luota siihen, ettÃ¤ me puhumme tÃ¤yttÃ¤ totta.Â»

83. HÃ¤n (isÃ¤) vastasi: Â»Ei, te olette itse keksineet tÃ¤mÃ¤n jutun. Minun on kestettÃ¤vÃ¤ tÃ¤mÃ¤ kÃ¤rsivÃ¤llisesti, EhkÃ¤ Jumala palauttaa heidÃ¤t kaikki yhdessÃ¤. Totisesti, HÃ¤n on kaikkitietÃ¤vÃ¤, kaikista viisain.Â»

84. Ja hÃ¤n kÃ¤Ã¤ntyi heistÃ¤ pois ja sanoi: Â»Voi, miten surenkaan Joosefia!Â» Ja hÃ¤nen silmÃ¤nsÃ¤ olivat tulvillaan kyyneleitÃ¤ sen murheen vuoksi, jonka hÃ¤n tukahdutti.

85. He sanoivat: Â»Jumalan nimessÃ¤! SinÃ¤ et herkeÃ¤ muistelemasta Joosefia, ennen kuin kokonaan menehdyt tai kuolet.Â»

86. HÃ¤n vastasi: Â»MinÃ¤ ilmaisen vain Jumalalle suuren suruni ja tuskani, ja HÃ¤neltÃ¤ saan tietÃ¤Ã¤ sellaista, mitÃ¤ te ette tiedÃ¤.

87. Poikani, lÃ¤htekÃ¤Ã¤ etsimÃ¤Ã¤n Joosefia ja hÃ¤nen veljeÃ¤Ã¤n, Ã¤lkÃ¤Ã¤kÃ¤ epÃ¤ilkÃ¶ Jumalan armoa. Totisesti, eivÃ¤t ketkÃ¤Ã¤n muut kuin uskottomat menetÃ¤ luottamustaan Jumalan armoon.Â»

88. Palattuaan tÃ¤mÃ¤n jÃ¤lkeen Joosefin luokse he sanoivat: Â»Armollinen herra, onnettomuus on kohdannut meitÃ¤ ja kansaamme, ja meillÃ¤ on mukanamme vain hieman varoja. Mutta anna meille kuitenkin tÃ¤ysi mitta, ole meille armelias, sillÃ¤ totisesti Jumala on palkitseva armeliaita.Â»

89. HÃ¤n vastasi: Â»TiedÃ¤ttekÃ¶, mitÃ¤ teitte Joosefille ja hÃ¤nen veljelleen, kun olitte ymmÃ¤rtÃ¤mÃ¤ttÃ¶miÃ¤?Â»

90. He sanoivat: Â»Oletko sinÃ¤ todella Joosef?Â» HÃ¤n vastasi. Â»MinÃ¤ olen Joosef, ja tÃ¤mÃ¤ on veljeni. Jumala on ollut meitÃ¤ kohtaan hyvÃ¤. Totisesti, Jumala ei tee tyhjÃ¤ksi niiden palkintoa, jotka hyvÃ¤Ã¤ tekevÃ¤t, kuten ei niidenkÃ¤Ã¤n, jotka hartautta harjoittavat ja ovat kÃ¤rsivÃ¤llisiÃ¤

91. He sanoivat: Â»Jumalan nimessÃ¤, HÃ¤n on nostanut sinut meidÃ¤n ylÃ¤puolellemme, ja me olemme olleet totisesti syntisiÃ¤.Â»

92. HÃ¤n vastasi: Â»Ã„lkÃ¶Ã¶n teitÃ¤ soimattako tÃ¤nÃ¤ pÃ¤ivÃ¤nÃ¤. Jumala on antava teille anteeksi, sillÃ¤ HÃ¤n on laupiaista armollisin.

93. Ottakaa tÃ¤mÃ¤ paitani ja asettakaa se isÃ¤ni kasvoille, niin hÃ¤n on saava nÃ¤kÃ¶nsÃ¤ takaisin. Ja tuokaa koko perheenne minun luokseni.Â»

94. 94, Kun matkue (vasta) lÃ¤hti, heidÃ¤n isÃ¤nsÃ¤ (kotona) lausui: Â»Totisesti, minÃ¤ olen tuntevinani Joosefin tuoksun, mutta te ehkÃ¤ sanotte, ettÃ¤ minÃ¤ olen jÃ¤rjiltÃ¤ni.Â»

95. He (kotivÃ¤ki) vastasivat: Â»Jumalan nimessÃ¤, sinÃ¤ olet totisesti yhÃ¤ vanhan luulosi vallassa.Â»

96. Kun sitten ilosanoman tuoja saapui ja asetti paidan Jaakobin kasvoille, hÃ¤n sai nÃ¤kÃ¶nsÃ¤ takaisin. HÃ¤n lausui: Â»EnkÃ¶ teille sanonut, ettÃ¤ sain Jumalalta tietÃ¤Ã¤ sellaista, mitÃ¤ te ette tienneet?Â»

97. He sanoivat: Â»Oi isÃ¤mme, ano anteeksi syntejÃ¤mme, sillÃ¤ me olemme totisesti syntisiÃ¤.Â»

98. HÃ¤n vastasi: Â»MinÃ¤ olen aikanani anova teille anteeksiantoa Herraltani. Totisesti, HÃ¤n on kaikille anteeksiantavainen, armollinen.Â»

99. Kun he sitten saapuivat Joosefin eteen, tÃ¤mÃ¤ otti vanhempansa luokseen ja sanoi: Â»Asettukaa Egyptiin tÃ¤ydessÃ¤ turvassa, Jumalan tahdon mukaan.Â»

100. Ja hÃ¤n asetti vanhempansa valtaistuimelle, mutta he kumartuivat maahan hÃ¤nen edessÃ¤Ã¤n. HÃ¤n lausui: Â»Oi isÃ¤ni! TÃ¤mÃ¤ on selitys vanhaan uneeni, Jumala on antanut sen kÃ¤ydÃ¤ toteen. HÃ¤n teki hyvin minua kohtaan, kun HÃ¤n vapautti minut vankilasta ja toi teidÃ¤t erÃ¤maasta tÃ¤nne, senjÃ¤lkeen kuin saatana oli nostanut riidan minun ja veljieni vÃ¤lille. Totisesti, Herrani tietÃ¤Ã¤ tarkoin, mitÃ¤ hÃ¤n tahtoo. HÃ¤n on totisesti kaikkitietÃ¤vÃ¤, viisain kaikista.

101. Herra! SinÃ¤ olet jo antanut minulle valtaa ja opettanut minua selittÃ¤mÃ¤Ã¤n tapaukset. Taivaitten ja maan Luoja! SinÃ¤ olet auttajana tÃ¤ssÃ¤ maailmassa ja tulevassa. Salli minun kuolla oikeauskoisena (muslimina) ja liitÃ¤ minut hyvien joukkoon!Â»

102. TÃ¤mÃ¤ on muuan sinulle tuntemattomista kertomuksista, joita olemme sinulle esittÃ¤nyt, sillÃ¤ sinÃ¤ et ollut heidÃ¤n lÃ¤hellÃ¤Ã¤n, kun he suunnittelivat tekojaan ja punoivat juoniaan.

103. Mutta useimmat ihmiset eivÃ¤t usko sinun tahdostasi huolimatta.

104. Et sinÃ¤ liioin pyydÃ¤ heiltÃ¤ palkkaa sentÃ¤hden. TÃ¤mÃ¤ on vain kehoitus kaikille maailman ihmisille.

105. Kuinka monta merkkiÃ¤ onkaan taivaassa ja maan pÃ¤Ã¤llÃ¤, joiden ohi he kulkevat niistÃ¤ piittaamatta!

106. Ja useimmat heistÃ¤ eivÃ¤t usko yhteen Jumalaan, vaan asettavat muita jumalia HÃ¤nen vertaisikseen.

107. Ovatko he turvassa Jumalan kaikkia kohtaavalta tuomiolta tahi viimeisen hetken Ã¤killiseltÃ¤ saapumiselta silloin, kun he eivÃ¤t sitÃ¤ aavista?

108. Sano (oi Muhammed): Â»TÃ¤mÃ¤ on minun tieni, minÃ¤ kutsun teitÃ¤ Jumalan luo, sillÃ¤ minulla on johdatus, kuten niillÃ¤kin, jotka minua seuraavat. Kunnia olkoon Jumalalle. MinÃ¤ en ole kuuluva pakanoitten joukkoon.Â»

109. Ennen sinua Me lÃ¤hetimme ainoastaan kaupunkien asukkaitten keskuudesta miehiÃ¤, joille ilmoitimme kÃ¤skymme. EivÃ¤tkÃ¶ he ole kiertÃ¤neet maailmaa ja nÃ¤hneet, millaisen lopun saivat ne, jotka ennen heitÃ¤ elivÃ¤t? Niiden tuleva koti on parempi, jotka hartautta harjoittavat. EttekÃ¶ jo ymmÃ¤rrÃ¤?

110. Kun lÃ¤hettilÃ¤Ã¤mme joutuivat epÃ¤toivoon ja kansa alkoi luulla, ettÃ¤ heille oli puhuttu valheita, silloin Me tulimme heidÃ¤n avukseen. Niin Me pelastimme kenet halusimme, eikÃ¤ MeidÃ¤n rangaistustamme voida torjua saavuttamasta syntisiÃ¤ ihmisiÃ¤.

111. Totisesti, nÃ¤issÃ¤ kertomuksissa on opetus ymmÃ¤rtÃ¤vÃ¤isille ihmisille. TÃ¤mÃ¤ ei ole sepitetty satu, vaan vahvistus ennen tapahtuneelle, selitys kaikkeen sekÃ¤ johdatus ja armonosoitus niille, jotka uskovat.